

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

07 липня 2017 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 176/вс-17

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у пленарному складі:

головуючого – Устименко В.Є.,

членів Комісії: Бутенка В.І., Василенка А.В., Весельської Т.Ф., Заріцької А.О., Козлова А.Г., Лукаша Т.В., Луцюка П.С., Макарчука М.А., Мішина М.І., Прилипка С.М., Тітова Ю.Г., Шиловой Т.С., Щотки С.О.,

розглянувши питання про підтвердження здатності кандидата на посаду судді Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду Романюка Ярослава Михайловича здійснювати правосуддя у відповідному суді, стосовно якого оголошено перерву відповідно до абзацу другої частини першої статті 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»,

встановила:

Рішенням Комісії від 07 листопада 2016 року № 145/зп-16 оголошено конкурс на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду та затверджено Умови проведення конкурсу на зайняття вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду (далі - Умови).

Романюк Ярослав Михайлович 29 листопада 2016 року звернувся до Комісії із заявою про проведенні стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на зайняття вакантної посади судді Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду за спеціальною процедурою призначення.

Відповідно до цих Умов Романюк Я.М. проходив кваліфікаційне оцінювання як суддя.

Комісією 05 грудня 2016 року прийнято рішення № 46/вс-16 про допуск до участі у конкурсі на посаду судді Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду, зокрема Романюка Я.М.

Рішенням Комісії від 11 січня 2017 року № 2/зп-17 призначено кваліфікаційне оцінювання 653 кандидатів, допущених до участі у конкурсі на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, зокрема Романюка Я.М.

Комісією 09 лютого 2017 року прийнято рішення № 27/вс-17 про допуск Романюка Я.М. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду.

Положеннями статті 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) встановлено, що кваліфікаційне оцінювання проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів України з метою визначення здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними критеріями. Такими критеріями є: компетентність (професійна, особиста, соціальна), професійна етика та доброчесність.

Романюк Я.М. 16 лютого 2017 року склав анонімне письмове тестування, за результатами якого набрав 67, 5 бала, і згідно з рішенням Комісії від 17 лютого 2017 року № 12/зп-17 його допущено до виконання практичного завдання на етапі іспиту під час кваліфікаційного оцінювання у межах процедури конкурсу до відповідних касаційних судів у складі Верховного Суду.

За результатами виконаного 21 лютого 2017 року практичного завдання Романюк Я.М. набрав 75 балів та згідно з рішенням Комісії від 29 березня 2017 року № 23/зп-17 визнаний таким, що допущений до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди» у межах процедури конкурсу до Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду.

Згідно з абзацом третім пункту 20 розділу III Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення, затвердженого рішенням Комісії від 03 листопада 2016 року № 143/зп-16 (далі - Положення), під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності для цілей кваліфікаційного оцінювання утворюється Громадська рада доброчесності, яка надає, за наявності відповідних підстав, висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики (далі - висновок).

Під час проведення кваліфікаційного оцінювання Громадська рада доброчесності 08 травня 2017 року затвердила висновок про невідповідність кандидата Романюка Я.М. критеріям доброчесності та професійної етики.

В основу висновку покладено відомості щодо ухвалення кандидатом свавільних судових рішень, зокрема таких, що стали підставою для винесення рішень міжнародними судовими установами, якими констатовано порушення Україною міжнародно - правових зобов'язань.

Так, 17 липня 2001 року ОСОБА_1 до Європейського суду з прав людини було подано заяву, у якій вона скаржилася, зокрема, на несправедливість та тривалість провадження за її позовом у національному суді, а також стверджувала про порушення пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та статті 1 Першого протоколу до вказаної Конвенції як узяті окремо, так і у поєднанні зі статтею 14 Конвенції з огляду на результат провадження. Європейський суд з прав людини 03 травня 2007 року постановив у справі за заявою ОСОБА_1 відповідне рішення, яке набуло статусу остаточного 03 серпня 2007 року, та констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції, а також зазначив, що «заявниця має право відповідно до українського

законодавства на повторний розгляд справи національним судом у світлі встановленого Судом порушення щодо недотримання національними судами статті 6 Конвенції у справі заявниці». Скарги заявниці на тривалість провадження і порушення статті 1 Першого протоколу у поєднанні зі статтею 14 Конвенції були відхилені як необґрунтовані. Посилаючись на рішення Європейського суду з прав людини від 03 травня 2007 року, ОСОБА_1 подала до Верховного Суду України скаргу про перегляд судових рішень у зв'язку з винятковими обставинами відповідно, зокрема, до статей 353-355 Цивільного процесуального кодексу України у редакції 2004 року та просила Верховний Суд України скасувати рішення судів у її справі та ухвалити нове рішення про задоволення її позову у повному обсязі. Колегія з вісімнадцяти суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України, до складу якої входив кандидат, розглянувши у закритому судовому засіданні 14 березня 2008 року скаргу заявниці, відмовила у задоволенні скарги заявниці, посилаючись на статтю 358 Цивільного процесуального кодексу України. Заявниця 08 квітня 2008 року подала до Верховного Суду України нову скаргу про перегляд судових рішень у зв'язку з винятковими обставинами. Вона доводила, що ухвала від 14 березня 2008 року ґрунтувалася на неправильному тлумаченні рішення Європейського суду з прав людини від 03 травня 2007 року та просила Верховний Суд України повторно розглянути справу по суті з урахуванням висновків Суду за пунктом 1 статті 6 Конвенції у зазначеному вище рішенні.

Колегія з семи суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України, до складу якої входив кандидат, своєю ухвалою від 05 червня 2008 року визнала скаргу неприйнятною, оскільки в ній не містилося доводів, які б могли слугувати підставами перегляду справи у зв'язку з винятковими обставинами згідно зі статтею 354 Цивільного процесуального кодексу України у редакції 2004 року.

У подальшому, 05 лютого 2015 року, вказану ухвалу Верховного Суду України було переглянуто Європейським судом з прав людини у справі «Бочан проти України (№ 2)», де у пунктах 63, 64 Суд дійшов висновку про те, що Верховний Суд України у своїй ухвалі від 14 березня 2008 року грубо викривив висновки рішення Суду від 03 травня 2007 року, зазначивши, що Суд встановив - рішення національних судів у справі заявниці були законними та обґрунтованими і їй було присуджено відшкодування у зв'язку з порушенням гарантії щодо «розумного строку», а ці твердження є некоректними. Суд зауважив, що обґрунтування Верховного Суду України становило не просто інше розуміння правового документу, а може тлумачитися лише як «грубе свавілля» або «відмова у правосудді» у тому розумінні, що викривлений виклад рішення 2007 року у першій справі «Бочан проти України» призвів до руйнування намагань заявниці домогтися розгляду у межах передбаченої національним законодавством процедури касаційного розгляду її майнових вимог на підставі рішення Суду у попередній справі.

Крім зазначеного, підставою для висновку Громадської ради доброчесності про невідповідність кандидата критеріям доброчесності та професійної етики стала його невідповідність антикорупційному законодавству, яка виявляється у перевищенні суми здійснених витрат його донькою, Романюк Христиною Ярославівною, отриманим нею доходам у період 2012-2016 років на відповідних

посадах у апаратах судів. Так, 12 червня 2013 року, коли донька кандидата працювала на посаді секретаря судового засідання Київського апеляційного господарського суду, на її ім'я було зареєстровано транспортний засіб Land Rover Freelander. Водночас, як вказано у висновку Громадської ради доброчесності, у той же період 2012 - 2016 років донька кандидата здійснила 15 закордонних поїздок загальною тривалістю 131 день. Таким чином, на думку Громадської ради доброчесності, стиль життя доньки кандидата не відповідає її задекларованим доходам та може свідчити про те, що витрати на придбання автомобіля та закордонні подорожі здійснювалися донькою за рахунок коштів кандидата.

Аналогічні міркування висловлені Громадською радою доброчесності і у питанні набуття права власності донькою кандидата на квартиру в будинку АДРЕСА_1 Громадська рада доброчесності вважає, що вказана нерухомість не могла бути придбана за договором купівлі-продажу від 28 листопада 2007 року рідною сестрою кандидата — вчителькою математики середньої загальноосвітньої школи у м. Львові, та подарована доньці кандидата на підставі договору купівлі-продажу від 28 квітня 2014 року, оскільки сукупний дохід дарувальниці за період 2012-2016 років за даними досьє кандидата становив лише 210 462 гривень. Факт відчуження квартири на користь доньки кандидата, як зазначає Громадська рада доброчесності, може свідчити про те, що квартира набувалася за кошти кандидата в інтересах його родини.

Серед іншого як підставу для висновку про невідповідність кандидата критеріям доброчесності та професійної етики Громадська рада доброчесності вказує несанкціоноване втручання службових осіб Українського Центру оцінювання якості освіти у програмне забезпечення з метою завищення результатів зовнішнього незалежного оцінювання в інтересах третіх осіб, зокрема доньки кандидата Романюк Х.Я.

Водночас Громадська рада доброчесності у своєму висновку зазначає про підтримання кандидатом так званих «законів 16 січня» та протидію судовій реформі, що підриває авторитет судової системи в цілому.

Згідно з висновком Громадської ради доброчесності на офіційному веб-порталі Верховного Суду України міститься посилання на брифінг кандидата від 17 січня 2014 року щодо прийняття Верховною Радою України Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та процесуальних законів щодо додаткових заходів захисту безпеки громадян», відомих як «закони 16 січня», що спричинили ескалацію конфлікту на Майдані Незалежності під час подій Революції Гідності. Під час брифінгу кандидат від імені судової спільноти України вітав прийняття положень нового законодавства та заявляв, що його прийняття не свідчить про зміну Україною політичного вектору, а навпаки демонструє, що Україна залишається прихильником європейської інтеграції й реформує своє законодавство відповідно до європейських стандартів. Окрім того, 11 січня 2014 року кандидат звернувся із відеозверненням, в якому висловив занепокоєння подіями в Україні у зв'язку із масовими акціями протесту під будівлями судів під час Революції Гідності та відповідно просив забезпечити належний захист суддів, що знайшло своє відображення у одному із диктаторських «законів 16 січня».

Стосовно вказаних підстав, що покладені Громадською радою доброчесності в основу висновку про невідповідність Романюка Я.М. критеріям доброчесності та

професійної етики, кандидат надав письмові пояснення, відповідні документи на спростування вказаних у висновку тверджень, які було оцінено Комісією під час співбесіди.

Кандидат пояснив, що справа ОСОБА_1, за результатами якої була постановлена відповідна ухвала Верховного Суду України, розглядалася по суті 14 березня 2008 року Колегією суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України у складі 18 суддів. У цій справі ні головуючим, ні доповідачем кандидат не був, що підтверджується змістом самої ухвали Верховного Суду України від 14 березня 2008 року, проте він не мав права утримуватися від голосування та підписання цієї ухвали з огляду на частини першу, другу статті 19 Цивільного процесуального кодексу України, положення якої визначають порядок вирішення питань колегією суддів.

З плином часу кандидат не може пригадати усіх деталей розгляду цієї справи та обставин ухвалення рішення в ній, однак визнає, що мала місце судова помилка, яка в подальшому була виправлена шляхом винесення постанови Верховного Суду України від 22 лютого 2016 року, якою судові рішення у справі ОСОБА_1 було скасовано, а її справу передано на новий розгляд до суду першої інстанції.

Оцінюючи наведене, Комісія бере до уваги, що відповідальність кандидата як судді, спричинена негативним рішенням Європейського суду з прав людини, повинна ґрунтуватись виключно на висновку національного суду про наявність умислу або грубої недбалості в його діях. Рішення ЄСПЛ не може використовуватися як єдина підстава для відповідальності суддів. Відповідальність без підтвердження індивідуальної вини судовим вироком перешкоджає професійній свободі суддів тлумачити закон, оцінювати факти і розглядати докази в конкретних справах, як передбачено європейськими стандартами. Виявлення ЄСПЛ порушення ЄКПЛ не обов'язково означає, що судді на національному рівні можуть піддаватись критиці за тлумачення та застосування закону. Крім того, дія доктрини ЄСПЛ про живий інструмент, за якою ЄСПЛ реагує на нові соціальні явища, може зробити прогнозування його рішень важким завданням для національних судів. Наведене кореспондується з висновком Європейської комісії за демократію через право (Венеціанська комісія), ухваленим на 107-му пленарному засіданні (Венеція, 10-11 червня 2016 року).

Стосовно невідповідності Романюка Я.М. як кандидата на зайняття вакантної посади судді Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду антикорупційним критеріям з підстав, зазначених у висновку Громадської ради доброчесності, зокрема щодо невідповідності доходів та витрат доньки, кандидат пояснив, що статтею 43 Конституції України гарантовано кожному право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується. Його донька після здобуття вищої юридичної освіти вільно обрала свій трудовий шлях і з початку трудової діяльності по теперішній час працює в апараті судових органів. На підставі договору купівлі - продажу від 24 січня 2013 року, наданого для ознайомлення Комісії, кандидатом було продано трикімнатну квартиру, в якій він проживав разом із донькою. За частину виручених від продажу цієї квартири коштів для доньки був придбаний автомобіль Land Rover Freelander, який пізніше викрадено, про що є інформація в досьє кандидата на посаду судді. Закордонні туристичні

подорожі доньки згідно з поясненнями кандидата частково оплачувалися самим кандидатом, а частково її молодим чоловіком.

Стосовно квартири у м. Києві, отриманої донькою кандидата в дар від сестри кандидата, останній зауважив, що у висновку Громадської ради доброчесності зроблено безпідставні припущення про неспроможність сестри купити квартиру у м. Києві та про те, що факт дарування цієї квартири доньці кандидата може свідчити про набуття квартири за кошти кандидата в інтересах його родини. Кандидат зауважив, що у висновку Громадської ради доброчесності наведено сукупний дохід його доньки за період 2012-2016 років, проте не надано обґрунтування того, яким чином розмір доходу доньки може вплинути на прийняття нею в дар квартири, коли відповідно до частини першої статті 717 Цивільного кодексу України за договором дарування дарувальник передає обдарованому безоплатно дарунок у власність. Водночас, кандидат вважає, що Громадська рада доброчесності виключно на підставі припущення робить висновок про те, що розмір сукупного доходу його сестри за період 2012-2016 років свідчить про її фінансову неспроможність придбати квартиру в м. Києві у 2007 році та наголошує, що дохід його сестри за період 2012-2016 років не може мати жодного відношення до придбання нею майна в 2007 році.

Відповідно до пояснень кандидата не відповідає дійсності і надана у висновку Громадської ради доброчесності характеристика квартири як елітної, оскільки згідно з технічним паспортом це однокімнатна квартира посімейного, спільного заселення загальною площею 45,6 кв.м та житловою 22,4 кв.м, розташована на дев'ятому поверсі дев'ятиповерхового будинку 1967 року будівництва з зовнішніми стінами з цегли та внутрішніми - з бетону, покрівля - рулонна.

Комісія вважає, що пояснення Романюка Я.М. та надані ним докази спростовують доводи, викладені у висновку Громадської ради доброчесності щодо його невідповідності критеріям професійної етики та доброчесності внаслідок трудової діяльності його доньки, способів набуття нею рухомого і нерухомого майна, а також характеристики цього майна як елітного, тому у Комісії не має підстав вважати кандидата таким, що не відповідає антикорупційним вимогам.

Стосовно несанкціонованого втручання службовими особами Українського Центру оцінювання якості освіти у програмне забезпечення для проведення зовнішнього незалежного оцінювання з метою завищення доньці кандидата результатів оцінювання отриманих знань, кандидат пояснив, що жодного разу ні до кого не звертався з проханням про внесення змін до програмного забезпечення Українського Центру оцінювання якості освіти з метою завищення результатів зовнішнього незалежного оцінювання здобутих донькою знань. Донька здобула середню освіту у 2008 році. Пройшла зовнішнє незалежне оцінювання здобутих знань з основ правознавства, української мови та літератури, історії України. За результатами оцінювання вона отримала відповідно 151 бал, 152 бали та 161 бал за шкалою 100-200 балів, що підтверджується сертифікатами № 0966307, 0015669, 0485713, наданими Комісії для ознайомлення. Невисокі бали зовнішнього незалежного оцінювання доньки кандидата свідчать про відсутність будь-якого втручання з метою їх завищення. Крім того, кандидат зауважив, що його донька навчалася в університеті не на бюджетній основі, а за контрактною формою навчання, що підтверджено договором про надання освітньої послуги

(навчання) № 2043-юр від 12 серпня 2008 року. За дев'ять років, що сплинули з моменту зовнішнього незалежного оцінювання, ані кандидата, ані його доньку до правоохоронних органів не викликали для надання будь-яких пояснень з цього питання. Як зазначив кандидат, про існування кримінального провадження за фактом несанкціонованого втручання службових осіб у програмне забезпечення Українського Центру зовнішнього незалежного оцінювання він дізнався лише з висновку Громадської ради доброчесності щодо нього.

Листом Генеральної прокуратури України від 07 червня 2017 року № 21/2-7474-16, отриманого у відповідь на запит Комісії від 24 травня 2017 року № 32дпс-133/16 щодо несанкціонованого внесення змін до результатів зовнішнього незалежного оцінювання, причетність Романюка Я.М. до вказаних протиправних дій не підтверджено.

Заперечуючи твердження Громадської ради доброчесності стосовно підтримки «законів 16 січня» та протидії судовій реформі як підстави для висновку Громадської ради доброчесності про визнання кандидата таким, що не відповідає вимогам доброчесності та професійної етики, останній пояснив, що 17 січня 2014 року він як Голова Верховного Суду України проводив брифінг, предметом обговорення на якому був Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та процесуальних законів щодо додаткових заходів захисту безпеки громадян», прийнятий напередодні Верховною Радою України.

У той же день, 16 січня 2014 року, Верховна Рада України, крім вказаного закону, прийняла ще вісім Законів України, а саме:

- «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за вчинення адміністративних правопорушень під час проведення футбольних матчів»;

- «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі»;

- «Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України»;

- «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо заочного кримінального провадження»;

- «Про внесення зміни до Закону України «Про безоплатну правову допомогу» щодо відтермінування набрання чинності положеннями пункту 6 розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення»;

- «Про внесення зміни до статті 197 Податкового кодексу України щодо звільнення від обкладення податком на додану вартість операцій із ввезення на митну територію України природного газу»;

- «Про внесення змін до статті 297 Кримінального кодексу України щодо відповідальності за осквернення або руйнування пам'ятників, споруджених в пам'ять тих, хто боровся проти нацизму в роки Другої світової війни - радянських воїнів-визволителів, учасників партизанського руху, підпільників, жертв нацистських переслідувань, а також воїнів-інтернаціоналістів та миротворців»;

- «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо відповідальності за заперечення чи виправдання злочинів фашизму».

Пізніше, 28 січня 2014 року, Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України»

№ 732 - VII, відповідно до якого визнані такими, що втратили чинність, всі дев'ять зазначених вище законів. Виступ кандидата на брифінгу був присвячений висвітленню лише окремих положень і тільки одного з дев'яти зазначених законів, а саме Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та процесуальних законів щодо додаткових заходів захисту безпеки громадян, зокрема положенням щодо посилення безпеки суддів, членів їх сімей та близьких родичів, присікання проявів втручання в роботу суду, намагання схилити суд до ухвалення бажаного процесуального рішення та проявів неповаги до суду; положенням щодо повноважень Ради суддів України, Державної судової адміністрації, судових розпорядників; питанням відповідальності за неповагу до суду. Кандидат наголосив, що навіть, незважаючи на прохання журналістів, інших законів він не коментував і не підтримував.

Зі змісту стенограмами брифінгу від 17 січня 2014 року вбачається, що кандидат висвітлив свою позицію лише щодо окремих положень Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів», не коментуючи при цьому будь-яких інших законів, чим фактично реалізував своє конституційне право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань.

Водночас кандидат надав пояснення щодо ініціювання звернення Верховного Суду України до Конституційного Суду України щодо неконституційності положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02 червня 2016 року щодо формування нового Верховного Суду, де вказав, що право Верховного Суду України на звернення з конституційним поданням до Конституційного Суду України щодо вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів України закріплено у статті 150 Конституції України, а тому його дії як голови Верховного Суду України щодо реалізації конституційного повноваження Верховного Суду України не можуть розглядатися як підстава для висновку про його невідповідність як кандидата на посаду судді Верховного Суду вимогам професійної етики та доброчесності, з чим погоджується і Комісія, оскільки кандидат, вчиняючи відповідні дії, не вийшов за межі наявних конституційних повноважень.

Ураховуючи зміст висновку, пояснення кандидата та надані ним докази, а також матеріали досьє кандидата, Комісія зауважує, що висновок Громадської ради доброчесності щодо кандидата є необґрунтованим та має характер припущень, які не знайшли свого документального підтвердження під час кваліфікаційного оцінювання кандидата, тому наведені у ньому твердження не дають підстав вважати кандидата таким, що не відповідає вимогам доброчесності та професійної етики.

Відповідно до частини першої статті 88 Закону, якщо Громадська рада доброчесності у своєму висновку встановила, що суддя (кандидат на посаду судді) не відповідає критеріям професійної етики та доброчесності, то Комісія може ухвалити рішення про підтвердження здатності такого судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді лише у разі, якщо таке рішення підтримане не менше ніж одинадцятьма її членами.

Дослідивши досьє кандидата, заслухавши доповідача, уповноваженого представника Громадської ради доброчесності та кандидата, Комісія більшістю голосів (11- за, 3 - проти) дійшла висновку, що Романюк Я.М. підтвердив

здатність здійснювати правосуддя у Касаційному цивільному суді у складі Верховного Суду.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням, Комісія

вирішила:

визнати Романюка Ярослава Михайловича таким, що за критеріями професійної етики та доброчесності підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному цивільному суді у складі Верховного Суду.

Комісії у складі колегії завершити проведення кваліфікаційного оцінювання стосовно кандидата на посаду судді Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду Романюка Я.М.

Головуючий

В.Є. Устименко

Члени Комісії:

В.І. Бутенко

А.В. Василенко

Т.Ф. Весельська

А.О. Заріцька

А.Г. Козлов

Т.В. Лукаш

П.С. Луцюк

М.А. Макарчук

М.І. Мішин

С.М. Прилипко

Ю.Г. Тітов

Т.С. Шилова

С.О. Щотка